

Ιερομόναχος Ηλίας Κολιτσιώτης (1851 - 8 Δεκεμβρίου 1928)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ιερομόναχος Ηλίας Κολιτσιώτης, είχε αγάπη πάντοτε πλούσια.

Ιερομόναχος Ηλίας Κολιτσιώτης, είχε αγάπη πάντοτε πλούσια.

Ο κατά κόσμον Ευθύμιος Βούλπε του Ηλία και της Μελανίας γεννήθηκε στην Πραβίστα της Ρουμανίας το 1851. Οι καλοί γονείς του τον δίδαξαν την ευσέβεια, κυρίως με το παράδειγμά τους. Έλαβε καλή μόρφωση σε ιδιωτικό σχολείο. Το 1877 υπηρέτησε τη στρατιωτική του θητεία. Μετά την απόλυσή του πήγε για ένα έτος στη μονή Φρουμοάζα.

Το καλοκαίρι του 1879 ήλθε να μονάσει στη σκήτη του Αγίου Δημητρίου - Λάκκου, όπου μόναζαν και αρκετοί συμπατριώτες του. Για την αρετή του χειροτονήθηκε διάκονος και πρεσβύτερος το 1880 και χειροθετήθηκε Πνευματικός το 1885. Επί μία δεκαετία παρέμεινε με τον Γέροντα Ιουστίνο στην Καλύβη της Αγίας Σκέπης. Το 1889 μετέβη στη Βίγλα κι έμεινε εκεί ασκούμενος επί μία πενταετία στο Κελλί της Αγίας Σκέπης.

Το 1894 μετέβη στο Κελλί του Γενεσίου του Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου στην περιοχή Κολιτσού, που ανήκει στη μονή Βατοπεδίου. Σύντομα απέκτησε πενταμελή συνοδεία, αποτελούμενη από τους πα-τέρες· Ευθύμιο, Ανδρέα, Παΐσιο, Γεράσιμο και Ιωάννη (+1996). Κύριο έργο του ήταν η αδιάλειπτη προσευχή. Ήταν ένας μεγάλος αγωνιστής. Συνήθως έτρωγε μόνο πρόσφορα και τα Σαββατοκύριακα κάτι περισ-σότερο. Τετάρτη και Παρασκευή δεν έτρωγε τίποτε. Ήταν άριστος λει-τουργός και λίαν ευλαβής. Ήταν αρκετά μελετηρός. Κυρίως μελετούσε την

Αγία Γραφή και τα έργα των αγίων Πατέρων.

Η χάρη του Αγίου Πνεύματος για τη μεγάλη του ταπείνωση, ήταν έκδηλη πάνω του. Είχε αγάπη, πραότητα, φιλοξενία, ελεημοσύνη και θερμή πίστη. Είχε ακακία μικρού παιδιού και σοφία γέροντος. Ιδιαίτερα διακριτικός και έμπειρος Πνευματικός. Είχε πολλά πνευματικά τέκνα· Έλληνες, Ρουμάνους, Σέρβους, Βουλγάρους και Ρώσους. Κάποτε πήγε ένας μοναχός να εξομολογηθεί και να λάβει την ευλογία του να γίνει διά Χριστόν σαλός. Ο μακάριος Γέροντας, γνωρίζοντάς τον καλά, του είπε: «Δεν φθάνει που είσαι τρελός, θέλεις να γίνεις κιόλας;». Εκείνος έβαλε μετάνοια και ο Γέροντας τον απέλυσε εν ειρήνη. Είχε σοφία, σύ-νεση και χάρη λόγου, απλότητα και μεγάλη διάκριση. Έδινε πάντοτε κουράγιο κι ελπίδα και οδήγησε πολλές ψυχές στη μετάνοια. Λάτρευε την Υπεραγία Θεοτόκο και προσευχόταν ακατάπαυστα για όλους τους ανθρώπους. Συνήθιζε να λέει στους μοναχούς το του Γεροντικού: «Αν δεν γίνεις όλος φλόγα δεν θα δεις τον Θεό!...».

Ο ιερομόναχος Ηλίας φιλοξενήθηκε πενήντα χρόνια στο Άγιον Όρος, δοξάζοντας ακατάπαυστα τον Πανάγαθο Θεό. Βλέποντας να πλησιάζει το τέλος του ευλόγησε τη συνοδεία του και ανεπαύθη εν Κυρίω στις 8.12.1928. Στην εξόδιο ακολουθία του και την ταφή του τον συνόδευσαν χαρμολυπικά δάκρυα πολλών Αγιορειτών πατέρων. Στην καθαρή καρδιά τού μακαρίου αυτού ανδρός αναπαυόταν πλούσια η χάρη του Αγίου Πνεύματος, γιατί είχε την αμόλυντη, αγία αγάπη, πάντοτε πλού-σια και αφειδώλευτη.

Πηγες - Βιβλιογραφία

Ιωαννικίου Μπαλάν ιερομ.. Ρουμανικό Γεροντικό, Θεσσαλονίκη 1985, σσ. 335-336. Μοναχολόγιον Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπεδίου. Nicodemus monk. Elder Elias Vulpe (+December 8, 1928), The Orthodox word 216/2001, σσ 11-13 (μετάφραση ιερομ. Σισώη).

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Α΄1901-1955 , σελ.211-212 , Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011